Οι γονείς συνδημιουργούν με τον Θεό μια αιώνια ύπαρξη († π. Συμεών Κραγιόπουλος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 12 Μαρτίου, 2024

Οι γονείς, με το να φέρνουν παιδιά στον κόσμο, γίνονται συνδημιουργοί με τον Θεό. Δεν είναι δηλαδή αυτοί οι ίδιοι δημιουργοί, αλλά γίνονται **συνδημιουργοί με τον Θεό**. Συνδημιουργούν με τον Θεό. Ο Θεός δημιουργεί, και έπειτα οι άνθρωποι συνδημιουργούν. Ο Θεός είναι εκείνος που έδωσε την εντολή: «*Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε...*» (Γέν. 1:28), και βάσει αυτής της εντολής πραγματοποιείται η δημιουργία νέων ανθρώπων δια των ανθρώπων.

Μέσα στη φωλιά που λέγεται οικογένεια, ο πατέρας και η μητέρα αξιώνονται από τον Θεό να γίνουν συνδημιουργοί και να αποκτήσουν παιδιά. Δεν γνωρίζω εάν όλοι οι πατέρες και όλες οι μητέρες έχουν συνειδητοποιήσει σε όλο το βάθος αυτό το γεγονός, ότι γίνονται συνδημιουργοί με τον Θεό, καθώς φέρουν στον κόσμο έναν άνθρωπο, που μέχρι χθες δεν υπήρχε. Αυτό το γεγονός είναι ένα βαθύτατο μυστήριο. Βέβαια, το έχουμε συνηθίσει τόσο πολύ, επειδή διαρκώς το βλέπουμε και διαρκώς το ζούμε. Όπως έχουμε συνηθίσει τον αέρα που αναπνέουμε και δεν σκεπτόμαστε καν ότι υπάρχει· όπως και τόσα άλλα αγαθά. Και αυτό λοιπόν το έχουμε συνηθίσει τόσο πολύ, ώστε δεν προσπαθούμε να εμβαθύνουμε, όσο το δυνατόν περισσότερο, και να κατανοήσουμε το μέγα αυτό μυστήριο, ότι ο άνθρωπος γίνεται συνδημιουργός με τον Θεό.

Δεν είναι ο άνθρωπος εκείνος που κάνει κάτι μόνος του· είναι ο Θεός ο οποίος κάνει, αλλά όχι πάλι μόνος του ο Θεός. Ο Θεός θέλησε να γίνονται έτσι τα πράγματα, ώστε αυτός να είναι δημιουργός, αλλά και ο άνθρωπος συνδημιουργός. Αυτό έχει πάρα πολύ μεγάλη σημασία, και γονείς που δεν το έχουν καταλάβει και δεν το έχουν συνειδητοποιήσει, δεν μπορούν να φερθούν ανάλογα απέναντι στα παιδιά τους, που είναι δημιουργήματά τους, καθώς συνδημιουργούν με τον Θεό, και δεν μπορούν να πάρουν τη στάση εκείνη που πρέπει να πάρουν. Επομένως, δεν μπορούν να δώσουν την κατάλληλη αγωγή και να εμπνεύσουν τη ζωή που πρέπει στα παιδιά.

***

Το παιδί υπάρχει, ως σώμα και ψυχή, από την πρώτη στιγμή της συλλήψεως. Αυτό έχει μεγάλη σημασία. Δηλαδή, αυτή η άμορφη μάζα, που υπάρχει από τη στιγμή της συλλήψεως, είναι ο άνθρωπος. Η άμορφη αυτή μάζα, η οποία ακόμη ούτε συνείδηση, θα λέγαμε, έχει ούτε νου ούτε εκδηλώσεις ψυχής έχει, **είναι άνθρωπος**. Είναι ο άνθρωπος αυτός ο οποίος εμφανίζεται εκείνη τη στιγμή και ο οποίος θα υπάρχει αιωνίως.

Ο άνθρωπος λοιπόν είναι και αυτό που βλέπουμε, και αυτό που είναι μέσα στον άνθρωπο, και το οποίο δεν φαίνεται, αλλά εκδηλώνεται δι' αυτού που βλέπουμε. Ο άνθρωπος είναι και **ψυχή και σώμα**· και τώρα και πάντοτε και αιωνίως έτσι θα είναι.

Αυτό το οποίο φαίνεται στον άνθρωπο, αυτό που βλέπουμε στον καθένα, δηλαδή το σώμα, δεν είναι μια φυλακή, όπως δίδασκαν οι Έλληνες φιλόσοφοι. Έτσι φρονούσε ο Πλάτων ο φιλόσοφος. Το σώμα, έλεγε, του ανθρώπου είναι το δεσμωτήριο της ψυχής του, είναι η φυλακή, από την οποία πρέπει ο άνθρωπος να ελευθερωθεί, διότι, αν δεν ελευθερωθεί, θα είναι δυστυχισμένος. Και ο άνθρωπος, έλεγε, θα βρει την ευτυχία του, τη μακαριότητά του, θα βρει τον πραγματικό εαυτό του, όταν ελευθερωθεί από τη φυλακή του και μείνει σκέτος ο αληθινός άνθρωπος που είναι μέσα. Αυτό που βλέπουμε, το σώμα, είναι απλώς ένα κουφάρι.

***

Η ευαγγελική, η χριστιανική άποψη καθόλου δεν συμφωνεί με τη θέση των αρχαίων φιλοσόφων, ότι δηλαδή το σώμα του ανθρώπου είναι μια φυλακή της ψυχής. Σύμφωνα με τη χριστιανική διδασκαλία, ο άνθρωπος είναι σώμα και ψυχή. Δεν μπορούμε αυτά τα δύο στοιχεία τόσο απλά, όπως νομίζουμε εμείς, να τα ξεχωρίσουμε. Κατά την άποψη γενικότερα της Αγίας Γραφής και ειδικότερα της Καινής Διαθήκης, ο άνθρωπος είναι ψυχή και σώμα, και δεν μπορούμε να πούμε ότι ως εδώ είναι η ψυχή, και ως εδώ είναι το σώμα.

Ούτε είναι σωστό αυτό το οποίο λέγεται, ότι η ύλη είναι κατά του πνεύματος, και το πνεύμα κατά της ύλης. **Και η ύλη είναι του Θεού, και αυτό το οποίο λέγεται πνεύμα είναι του Θεού**. Και η ύλη κτίσθηκε, και το πνεύμα κτίσθηκε. Βέβαια, **άλλο πράγμα είναι το πνεύμα, και άλλο πράγμα είναι το σώμα** . Δεν μπορεί το υλικό, αυτό που πιάνεται, να είναι το πνεύμα, η ψυχή· και δεν μπορεί αυτό που δεν πιάνεται να είναι σώμα. Εν πάση περιπτώσει, και τα δύο είναι δημιουργήματα του Θεού, και τα δύο αποτελούν τον έναν άνθρωπο, όπως τον έφτιαξε ο Θεός, και ο οποίος άνθρωπος έτσι θα υπάρχει για πάντα.

Μόνο για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα χωρίζονται αυτά τα δύο. Με τον θάνατο δηλαδή επέρχεται ο χωρισμός· αλλά είναι ένας αφύσικος χωρισμός, είναι ένας προσωρινός χωρισμός, που διαρκεί από τον θάνατο του καθενός μέχρι τη Δευτέρα Παρουσία, οπότε θα γίνει η ανάσταση των νεκρών. Τι θα πει ανάσταση των νεκρών; Θα πει ότι συνδέονται τα δύο αυτά στοιχεία, αν μπορούμε να πούμε έτσι, σε ένα, και γίνεται ο ένας ολόκληρος άνθρωπος, ο οποίος έχει μέσα του – φυσικά ο σεσωσμένος – και το Πνεύμα του Θεού, διότι σκέτος ο άνθρωπος είναι κολοβωμένος, είναι κουτσουρεμένος (*).

***

Αυτό που λέμε έχει μεγάλη σημασία, διότι το μικρό πλασματάκι που είναι ακόμη στην κούνια του ή ακόμη και στην κοιλιά της μάνας του, και το οποίο δεν καταλαβαίνει τίποτε και δεν ξέρει τίποτε, είναι αυτός ο άνθρωπος ο οποίος**θα ζήσει αιωνίως**. Είναι βέβαια πρώτα σε εμβρυώδη κατάσταση, μετά σε μια κατάσταση νηπιακή, όμως είναι ο άνθρωπος ο οποίος ως σώμα και ως ψυχή, ως ολόκληρος άνθρωπος, θα ζήσει στον αιώνα τον άπαντα. Αυτό το πλασματάκι λοιπόν το μικρό, που δεν καταλαβαίνει, που δεν σκέπτεται, που δεν μπορεί να αντιδράσει έτσι ή έτσι, αυτό ως **ολόκληρος μεν άνθρωπος, όχι όμως τελειωμένος** – πάντως και στη νηπιακή του κατάσταση είναι ολόκληρος άνθρωπος – δέχεται τον επηρεασμό τού περιβάλλοντος και υφίσταται ανάλογες επιδράσεις, κακές ή καλές.

Αυτά, επαναλαμβάνω, έχουν μεγάλη σημασία, διότι, καθώς θα τα έχουν υπ’ όψιν τους οι γονείς, θα έχουν τον νου τους να προσέχουν πώς μιλούν στο παιδί τους, πώς συμπεριφέρονται, πώς του χαμογελούν, τι μορφασμούς κάνουν, τι στάση παίρνουν. Όλα αυτά, κι αν ακόμη φαίνεται ότι έρχονται σε σχέση και σε επαφή μόνο με το σωματάκι του παιδιού, όμως αφορούν τον όλο άνθρωπο.

(*) Αγίου Συμεών Νέου Θεολόγου, Έργα, Λόγος ΣΤ’, Εκδ. Ορθόδοξος Κυψέλη, Θεσσαλονίκη 1989, σσ. 231-232.

[Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, "Γονείς και παιδιά", τ. Α’, Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 2004, σελ. 28-31 (αποσπάσματα)]

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*